

На основу члана 17. тачка 28. Закона о Високом судском и тужилачком савјету Босне и Херцеговине („Службени гласник Босне и Херцеговине“, бр. 25/04, 93/05, 48/07, 15/08, 63/23, 9/24 и 50/24), разматрајући Приједлог закона о Високом судском и тужилачком савјету Босне и Херцеговине, достављен актом предсједавајућег Уставноправне комисије Представничког дома Парламентарне скупштине Босне и Херцеговине, број 01/1-50-3-1-43/25, Високи судски и тужилачки савјет Босне и Херцеговине је, на сједници одржаној 15.1.2026. године, дао следеће

МИШЉЕЊЕ

на Приједлог закона о Високом судском и тужилачком савјету Босне и Херцеговине

01-02-1-2679/25

I Високи судски и тужилачки савјет Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Савјет) запримио је, 30.12.2025. године, акт Уставноправне комисије Представничког дома Парламентарне скупштине БиХ, број 01/1-50-3-1-43/25, којим се Савјету доставља Закључак Представничког дома Парламентарне скупштине БиХ у вези са Приједлогом закона о Високом судском и тужилачком савјету Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Приједлог закона) разматраним на сједници наведеног дома од 22.12.2025. године.

С тим у вези, констатује се да је на Приједлог закона Савјет већ дао мишљење број 08-02-1-669-20/2025 од 22.12.2025. године, те да Савјет остаје у свему при коментарима садржаним у наведеном акту којим је дато негативно мишљење на Приједлог закона.

Надаље, крећући се у оквиру својих надлежности и одговорности, с циљем додатног доприноса законодавној процедури која се односи на пропис од изнимне важности за правосуђе у цјелини, Савјет у тачкама ИИ до ХХХ овог мишљења даје коментаре, као и приједлоге за измјене и допуне у тексту Приједлога закона, у вези са одредбама за које је оцјењено да су од посебног значаја и у односу на која се и раније изјашњавао, а која садржајем у Приједлогу закона стварају ризик по функционалност правосудног система, као и ефикасности и квалитет рада правосуђа у цијелости.

II У односу на одредбе Приједлога закона које се односе на етничку и сполну заступљеност у саставу Савјета, тачније у односу на члан 4. став (5), те повезане одредбе у члану 5. ст. (9) и (10), члан 7. став (6), члан 9 став (1) и члан 15. Приједлога закона, Савјет остаје код ставова изражених у Мишљењу на Приједлог закона о Високом судском и тужилачком савјету БиХ, број 08-02-1-669-20/2025 од 22.12.2025. године, Мишљењу на Нацрт закона о Високом судском и тужилачком Савјету БиХ, број 08-02-1-669-18/2025 од 18.12.2025. године, те амандманима 08-02-1-669-8/2025 од 11.4.2025. године.

Овом приликом додатно наглашавамо потребу да се примјена уставних принципа у односу на састав Савјета регулише на нивоу закона, а не подзаконског акта, те да се у том контексту осигура потпуна усклађеност међусобно повезаних норми.

III У односу на став (8) у члану 5. Приједлога закона, Савјет предлаже следећи амандман:

У члану 5. (Састав Савјета), став (8) мијења се и гласи:

„(8) За члана Савјета из ст. (4) и (5) овог члана бира се особа која је дипломирани правник и има најмање 15 година радног искуства у струци,

организацијске вјештине те висок углед у јавном, приватном или невладином сектору.

Образложење:

Из надлежности Савјета произлази да су правничко знање и квалификације неопходни за учешће у раду Савјета и у процесу доношења одлука из надлежности Савјета.

IV У односу на став (6) у члану 6. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедећи амандман:

У члану 6. (Сметње за чланство у Савјету), у ставу (6), иза ријечи: „особа“ додају се ријечи: „против које се води кривични поступак нити особа“.

Образложење:

Имајући у виду улогу и надлежности Савјета, те потребу да се новим законом додатно ојача интегритет институције, у члану 6. став (6) неопходно је као сметњу за именовање чланова Савјета прописати невођење кривичног поступка. Ова околност прописана је радним законодавством као сметња за заснивање радног односа, односно за именовање у државну службу. Нејасно је зашто би услови за именовање чланова Савјета били блажи од оних који се прописују за државне службенике или запосленике.

V У односу на члан 12 став (1) тачка е) и члан 14. став (6) Приједлога закона, Савјет предлаже сљедеће амандмане:

У члану 12. (Задаци органа за провођење избора), у ставу (1) тачка е) бришу се ријечи: „тачно нумерисаних“.

У члану 14. (Избор чланова Савјета из реда судија и тужилаца), у ставу (6), иза ријечи: „на изборима“ бришу се „зарез“ и ријечи: „а сваки гласачки листић биће нумерисан јединственим идентификационим бројем“.

Образложење:

Обиљежавањем гласачких листића јединственим идентификационим бројем могуће је нарушити тајност гласања која је прописана у члану 14. став (5) Приједлога закона. Овим се може угрозити интегритет изборног процеса, па се предлаже брисање правила о нумерисању гласачких листића.

VI У односу на чланове 20., 22. и 23. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедеће амандмане:

У члану 20. (Претходна провјера) у ставу (2) на крају реченице, прије тачке, додају се зарез и ријечи „осим у случајевима из члана 23. ст. (2), (3) и (5) овог закона“.

У члану 22. (Поништавање избора) у ставу (1) на крају реченице прије тачке, додају се зарез и ријечи „који је утврђен правоснажном одлуком из члана 177. став (1) овог закона“.

У члану 22. додаје се нови став (3) који гласи: „(3) До правомоћности одлуке о негативном исходу додатне провјере извјештаја о имовини и интересима изабраног члана Савјета који је већ преузео дужност у Савјету, у складу са чланом 23. ст. (2), (3) и (5), овог закона, тај члан се по сили закона, привремено удаљава од вршења дужности у Савјету, почевши од дана запримања обавјештења о одлуци о негативном исходу.“

Члан 23. (Почетак мандата члана Савјета) мијења се и гласи:

*„Члан 23.
(Почетак мандата члана Савјета)*

- (1) Изабраним члановима Савјета мандат почиње тећи првог наредног радног дана након истека мандата претходног састава Савјета.*
- (2) Додатна провјера чланова Савјета, која се проводи у складу са чланом 20. став (1) овог закона, се сматра приоритетом. Изузетно, уколико додатна провјера извјештаја о имовини и интересима изабраног члана Савјета не буде окончана до истека мандата претходног састава Савјета, новоизабрани члан Савјета преузима дужност у складу са ставом (1) овог члана, ако је то нужно да се осигура кворум за рад Савјета или органа Савјета, те уколико из проведене редовне провјере његовог извјештаја не произлази несразмјер података финансијских прилива и одлива који су наведени у извјештају.*
- (3) Уколико избор члана Савјета не буде окончан до истека мандата претходног састава Савјета, новоизабрани члан Савјета преузима дужност на дан кад је Савјет обавјештено о његовом избору.*
- (4) Период од истека мандата претходног сазива Савјета до преузимања дужности у складу са ставом (3) овог члана урачунава се у трајање мандата члана Савјета.*
- (5) Члан Савјета који се бира на поновљеном позиву или као замјена, у складу са чланом 19. став (3) овог закона, преузима дужност у Савјету на дан када Савјет заприми обавијест о његовом избору.*
- (6) У случајевима из ставова (2), (3), и (5) додатна провјера извјештаја о имовини и интересима изабраног члана Савјета проводи се приоритетно.*
- (7) У случају негативног исхода додатне провјере из ст. (2), (3) и (5) овог члана, који је утврђен правоснажном одлуком, члану Савјета престаје мандат у Савјету.“*

Образложење:

Члан 23. Приједлога закона прописује правила о ступању на дужност чланова Савјета, које је увјетовано позитивним исходом претходне додатне провјере извјештаја о имовини и интересима (у даљем тексту: извјештај) изабраних кандидата. Како је истицано и у ранијим мишљењима, Савјет се не противи концепту претходне додатне провјере извјештаја, као предувјету за преузимање дужности члана Савјета. Међутим истиче се да би досљедна примјена предметног правила, без изузетка, могла представљати ризик по неометано функционирање Савјета и остварење мандата ове институције у пуном обиму и капацитету, а што је изнимно важно и за неометано функционисање правосуђа у цјелини. Наиме, уколико поступак додатне провјере извјештаја за више изабраних чланова Савјета не би био окончан на вријеме, та околност би могла резултирати недостатком кворума за рад Савјета или његових органа (нпр. Судског или Тужилачког одјела). Подсјећамо да се поступак додатне провјере темељи на сарадњи са институцијама на различитим нивоима, те правним и физичким лицима, што може резултирати дуготрајнијим поступком и његовим неблаговременим окончањем. Како би се отклонио описани ризик, који није само хипотетичка поставка него сасвим могућа реалност, Савјет предлаже да се члан 23. Приједлога закона формулише на начин који ће омогућити да изабрани члан Савјета изузетно може преузети дужност и прије окончања додатне провјере његовог извјештаја, уколико је то потребно за осигурање кворума за рад. Уколико би резултат провјере извјештаја у коначници био негативан, таквом члану Савјета би по слили закона престао мандат. Цијенимо да је предложено рјешење избалансирано, будући да

осигурава досљедну provedбу механизма усмјерених на јачање интегритета, на начин који неће довести у питање рад Савјета.

Измјене у члановима 20. и 22. Приједлога закона, дефинисале би поступање у случају покретања управног спора против одлуке о негативном исходу додатне провјере и омогућиле привремено удаљење члана Савјета у тој ситуацији, по сили закона.

VII У односу на члан 24. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедећи амандман:

У члану 24. назив члана мијења се и гласи: „(Забрана пријављивања на упражњене позиције након истека мандата члана Савјета)“.

У члану 24. став (1) се брише.

Образложење:

Одредба члана 24. став (1) Приједлога закона је нелогична будући да фактички успоставља различита правила за чланове Савјета у зависности од функције на темељу које су изабрани у Савјет. Проведбом предложеног правила из става (1), чланови Савјета који су судије основних или опћинских судова могли би, непосредно по истеку мандата у Савјету, аплицирати и бити бирани за судије кантоналних или окружних судова, што је несумњиво напредовање у оквиру правосудја. Ти исти чланови Савјета, с друге стране не би могли аплицирати или бити бирани на руководеће позиције у Секретаријату или Канцеларији дисциплинског тужиоца. Надаље члановима Савјета који су судије кантоналних или окружних судова, те тужиоцима кантоналних или окружних тужилаштава било би фактички онемогућено да напредују у каријери у предложеном периоду, јер је забрањено пријављивање на позиције на судовима и тужилаштвима највишег нивоа. И на крају, судијама врховних судова (и тужиоцима ентитетских тужилаштава) би било забрањено да се фактички премјесте на исту позицију у другом врховном суду или Суду БиХ (односно у другом тужилаштву истог нивоа). Оваква правила у потпуности релативизирају значај забране напредовања у одређеном периоду након истека мандата члана Савјета, те чланове Савјета доводе у међусобно различит положај. Додатно, Приједлогом закона предвиђено је да свим члановима Савјета мандат престаје у исто вријеме. Ова околност забрану напредовања по истеку мандата чини сувишном и нерационалном, будући да се тиме отклањају разлози на којима је иста заснована и аргументована (евентуални сукоб интереса услјед именовања од стране колега чланова Савјета).

VIII У односу на члан 25. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедећи амандман:

У члану 25. (Повреда дужности члана Савјета), иза става (1) додаје се нови став (2), који гласи: „(2) Ако се повреда дужности члана Савјета који је судија или тужилац може подвести под дисциплински прекршај из члана 194. или 195. овог закона, примјенити ће се одредбе овог закона које регулишу дисциплинску одговорност судија и тужилаца.“

Ранији ставови (2) и (3) постају ставови (3) и (4).

Образложење:

Чланови Савјета из реда судија и тужилаца, по природи свог статуса, одговарају и за дисциплинске прекршаје прописане у члановима 194. и 195. Приједлога закона. Како није могуће у свакој ситуацији разграничити својство судије, односно тужиоца од својства члана Савјета, потребно је јасно прописати да уколико се радња која представља повреду дужности члана Савјета може подвести и под дисциплински прекршај, примат има дисциплинска одговорност носиоца правосудне функције.

Савјет констатира да је, у односу на изложени начин нормирања одговорности чланова Савјета који су судије, односно тужиоци, Европска комисија за демократију кроз право (у даљем тексту: Венецијанска комисија) дала сљедеће коментаре у Додатном мишљењу на претходна мишљења о Нацрту закона о Високом судском и тужилачком Савјету БиХ:

„72. Комисија поздравља увођење посебног система који се односи на повреде дужности члана Савјета, који се примјењује на све чланове ВСТВ-а. Међутим, чини се да овдје постоји разлика у поступању према члановима Савјета који долазе изван правосуђа, на које се примјењује само овај посебни систем, и судија и тужилаца, на које се примјењује општи систем дисциплинске одговорности када се нека од повреда дужности може подвести и под дисциплински прекршај (чланови 193.-195.). Таква разлика у поступању није оправдана, а преклапање између два система је збуњујуће. Чланови ВСТВ-а, у вршењу дужности члана ВСТВ-а, требају имати једнак третман, који треба бити другачији од онога који се примјењује на судије и тужиоце. Ако је члан ВСТВ-а уједно и судија или тужилац, он подлијеже одредбама о дисциплинској одговорности које се примјењују на судије и тужиоце када врши ту функцију. Чињеница да је он уједно и члан ВСТВ-а у том смислу не би била релевантна. Препорука је стога само дјелимично уважена.“

Савјет међутим наглашава да је, у вези са наведеним резервама из Мишљења Венецијанске комисије, потребно указати прије свега да је, за чланове Савјета који су истовремено и судије, односно тужиоци, „преклапање“ између одговорности за поступање у оквиру једне и друге функције неминовна посљедица чињенице да функција члана Савјета супсумира и функцију судије или тужиоца и обратно, па је немогуће својство члана Савјета потпуно одвојити од судијског или тужилачког статуса. Наиме, етички стандарди и правила поступања која обавезују судију у обављању његове судијске дужности, обавезујућа су за тог судију и у вршењу свих осталих дужности које су повезане или засноване на судијској дужности, па чак и у приватном животу, до одређене мјере. Консеквентно, кршење таквих правила у различитим службеним или приватним ситуацијама повлачи за собом дисциплинску одговорност у оном својству из којег примарно произлази обавеза придржавања тог правила, а то је у правилу својство судије. Тако је нпр. члан Савјета, који је судија, дужан да достави извјештај о имовини и интересима и као судија и као члан Савјета. Кршење ове обавезе представља повреду дужности члана Савјета, али истовремено и повреду службене дужности судије, па би такво кршење морало би бити подведено под дисциплински прекршај судија из члана 194. став (1) тачка п) Приједлога закона, уз примјену одредаба о дисциплинским мјерама које се могу изрећи судији. У супротном, правила о обавези извјештавања о имовини и интересима судија не би била примјењена под једнаким условима на све судије, па би судија који је повреду починио за вријеме трајања мандата члана Савјета могао избјећи дисциплинску одговорност. С друге стране чланови Савјета који нису судије или тужиоци, нису у домаћају Закона о ВСТВ-у изван своје функције члана Савјета, и из те чињенице неминовно произлази разлика у начину примјене релевантних одредаба Закона о ВСТВ-у. Дакле „преклапање“ које произлази из предложених рјешења није условљено опредјељењем предлагача закона у погледу оптималног начина нормирања одговорности чланова Савјета. Управо обратно, рјешење предложено у напријед наведеном амандману је условљено природом статуса члана Савјета који је истовремено и судија или тужилац, те чињеницом да остали чланови Савјета, изван функције члана Савјета, нису у надлежности Савјета. Предложена правилима дакле усмјерена су искључиво на јасније нормирање ове датости, на начин који ће осигурати досљедну примјену закона с циљем заштите јавног интереса усмјереног на јачање интегритета правосуђа. Брисање предложених одредаба цијенимо не би служило тој сврси, те би оставило простор за недосљедну примјену закона, а какве ситуације смо свједочили у ранијем периоду.

IX У односу на члан 27. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедећи амандман:

У члану 27. (Испитивање навода о повреди дужности), у ставу (3), иза ријечи: „да изврши увид у спис“, додаје се зарез и ријечи: „водећи рачуна о тајности и интегритету других поступака“,.

У члану 27. у ставу (6), ријечи: „у складу са чланом 26. став (2) овог закона“ мијењају се ријечима: „у складу са чланом 25. став (2) овог закона“.

Образложење:

Допуном у члану 27. став (3) заштитила би се тајност података до којих евентуално дође Комисија, а који су тајни по посебним прописима (нпр. тајност информација које могу бити повезане и са кривичном истрагом уколико се води истовремено и сл.). Друга корекција у члану 27. предлаже се ради отклањања штампарске грешке, исправно је позивање на члан 25. а не 26. Приједлога закона.

X У односу на чланове 29. и 30. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедеће амандмане:

У члану 29. (Престанак мандата чланова Савјета), у ставу (1) додаје се тачка ј) која гласи: „ј) у случају из члана 23. став (7) овог закона.“.

У члану 29. став (2) ријечи „у ставу (1) тач. ц), д), е), ф) и х) овог члана“ мијењају се ријечима „у ставу (1) тач. ц), д), е), ф), г), х) и ј) овог члана“.

У члану 29. став (2) додаје се нова тачка г) која гласи: „г) даном доношења одлуке о негативном исходу додатне провјере у случају из става (1) тачка ј) овог члана.“

У члану 30. (Привремено удаљење члана Савјета) у ставу (1) додаје се тачка д) која гласи „д) уколико је донесена одлука о негативном исходу додатне провјере његовог извјештаја о имовини и интересима, до правомоћности одлуке о исходу додатне провјере.“

Образложење:

Измјене у члану 29. предложене су у сврху усклађивања овог члана са измјенама које Савјет предлаже у односу на члан 23. Приједлога закона – тачка ВИ овог мишљења. Чланом 29. јасно би се прописало да члану Савјета престаје мандат због негативног исхода додатне провјере извјештаја о имовини и интересима по сили закона са даном доношења одлуке о негативном исходу додатне провјере. Допуна у члану 30. став (1) представља усклађивање са предложеним допунама у члану 22. Приједлога закона, чиме се осигурава да, до правомоћности одлуке о негативном исходу додатне провјере његовог извјештаја, члан Савјета не учествује у раду Савјета.

XI У односу на чланове 37. и 40. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедеће амандмане:

Члан 37. (Ступање на дужност предсједника и потпредсједника) мијења се и гласи:

„Члан 37.

(Ступање на дужност предсједника и потпредсједника)

(1) Предсједник и потпредсједници Савјета дужност преузимају на дан доношења одлуке о избору.

(2) Уколико је на позицију предсједника или потпредсједника изабран члан Савјета чији извјештај о имовини и интересима за претходну годину није провјерен, у складу са чланом 176. овог закона проводи се додатна провјера која је приоритетна.

(3) У случају негативног исхода додатне провјере из става (2) овог члана, предсједнику, односно потпредсједнику Савјета престаје мандат на тој функцији."

У члану 40. (Престанак мандата предсједника и потпредсједника), у ставу (1) додаје се тачка е), која гласи: „е) у случају из члана 37. став (3) овог закона.“.

У члану 40. став (2), иза ријечи: „функције“, додаје се зарез и ријечи: „а у случају из става (1) тачка е) овог члана мандат предсједника односно потпредсједника престаје даном доношења одлуке о негативног исходу додатне провјере.“.

Образложење:

Одгађање ступања на дужност изабраног предсједника и потпредсједника, до окончања додатне провјере извјештаја о имовини И интересима, имало би негативне посљедице по функционисање Савјета, те Судског и Тужилачког одјела, који не би могли одржавати сједнице па тиме ни доносити одлуке из своје надлежности, све док изабрани руководиоци, који су надлежни да сазивају сједнице и утврђују дневни ред, не би преузели дужност. Овакво рјешење је неоправдано и није у служби јачања интегритета институције која ће остати блокирана све до окончања поступка додатне провјере (на чије трајање утичу и друге институције). Парадоксално је да се законом успоставља правило по којем Савјет за одређени период не би имао предсједника или потпредсједника, услјед чега не би могао функционисати. Закон би управо требао прописивати механизме да се такве ситуације у пракси спријече.

Стога је амандманима напријед наведеним амандманима предложено рјешење слично оном у члану 23. Приједлога закона - да изабрани предсједник и потпредсједници преузму дужност, а у случају негативног исхода додатне провјере долази до престанка мандата на тој функцији по сили закона.

XII У односу на члан 45. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедећи амандман:

У члану 45. (Права осталих чланова Савјета), у ставу (1) тачка ц) ријечи: „дужности у Савјету“, мијењају се ријечима: „дужности члана Савјета“.

Образложење:

Измјена се предлаже у циљу прецизнијег нормирања, будући да се дужности члана Савјета не морају вршити само у Савјету. Службени задаци се могу извршавати и на другим локацијама (судовима и тужилаштвима нпр.)

XIII У односу на члан 48. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедећи амандман:

У члану 48. (Начин рада Савјета и доношење одлука) став (3) се брише.

Образложење:

Став (3) је у контрадикцији са ставом (2) који забрањује суздржавање од гласања. Чланови Савјета су дужни да поштују законску забрану, те су дужни да се приликом доношења одлука изјашњавају на начин који је законом прописан, гласајући за или против одлуке.

XIV У односу на члан 54. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедећи амандман:

У члану 54. (Надлежности), у ставу (1) тачке л), м), н) и о) мијењају се и гласе:
 „л) учествује у свим фазама процеса планирања, припреме и предлагања годишњих буџета судова и тужилаштва, прати поступак њиховог усвајања и извршења, прикупља и анализира податке, успоставља систем праћења буџетских процеса, те подузима све неопходне мјере како би се осигурало адекватно финансирање судова и тужилаштва у Босни и Херцеговини;
 м) даје мишљење на приједлоге буџета судова и тужилаштва који се просљеђују министарствима правде, те Правосудној комисији Брчко дистрикта БиХ, те обавља консултације са свим надлежним министарствима финансија прије усвајања приједлога буџета;
 н) даје мишљења у поступку измјене буџета судова и тужилаштва, о чему га обавјештавају судови и тужилаштва и надлежна министарства правде или други надлежни органи;
 о) надзире судове и тужилаштва у вези са поступањем у области судске и тужилачке управе и даје смјернице у вези планирања и извршења буџета, управљања и руковођења судовима и тужилаштвима и иницира едукацију у том погледу;“.

У члану 54. у ставу (2), ријечи: „из става (1) тач. а), ц), е), г), ј) и к)“ мијењају се ријечима: „из става (1) тач. а), ц), е), ј) и к)“.

У члану 54. у ставу (3), ријечи: „из става (1) тач. б), ц), е), г), ј) и к)“ мијењају се ријечима: „из става (1) тач. б), ц), е), ј) и к)“.

У члану 54. у ставу (4) иза ријечи: „дисциплински органи проводе надлежност из става (1) тачка ф)“ додају се ријечи: „и тачка г)“.

Образложење:

Измјене у ставу (1) члана 54. предложене су с циљем детаљнијег регулисања надлежности Савјета у погледу буџетирања судова и тужилаштва у складу са препорукама из мишљења Венецијанске комисије и препорукама Европске комисије садржаним у извјештају за БиХ за 2023. годину.

Додатно у члану 54. став (1) Приједлога закона изостављена је једна од надлежности Савјета прописана важећим Законом о ВСТВ-у (члан 17. тачка 20). Такво поступање супротно је интенцији због које се усваја нови закон, а то је унапрјеђење правосудног система, а не слабљење улоге Савјета каква је прописана члановима 3. и 17. важећег Закона, а у складу са Споразумом о преношењу одређених одговорности ентитета кроз успоставу ВСТВ-а БиХ. Стога је предложена допуна члана 54. став (1) додавањем тачке о).

Предложене измјене у ставовима (2), (3) и (4) су техничке природе. Наиме о привременом удаљењу судија и тужилаца одлучује дисциплинска комисија, па је потребно исправити погрешно позивање на тачку г) у ставовима (2) и (3), односно прописати у ставу (4) да доношење одлука из става (1) тачка г) спада у надлежност дисциплинских органа.

XV У односу на чланове 68. и 69. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедеће амандмане:

Члан 68. (Посебни услови за именовање на позицију судије) мијења се и гласи:

Члан 68.

(Посебни услови за именовање на позицију судије)

(1) За судију Врховног суда Федерације Босне и Херцеговине, Врховног суда Републике Српске и Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине

може бити именован судија суда из ст. (4) и (5) овог члана, који на тој позицији ради најмање пет година и има најмање 15 година искуства као судија или тужилац.

(2) За судију суда из става (1) и (4) овог члана може бити именована и особа која има 15 година радног искуства као адвокат или правобранилац или особа која је истакнути правни стручњак која има 20 година радног искуства и положен правосудни испит.

(3) Изузетно од ст. (1) и (2) овог члана, за судију Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине може бити именован и судија Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине који на тој позицији ради најмање седам година и има најмање 15 година искуства као судија или тужилац.

(4) За судију Суда Босне и Херцеговине може бити именован судија суда из става (5) овог члана који на тој позицији ради најмање пет година и има најмање 15 година искуства као судија или тужилац.

(5) За судију окружног суда у Републици Српској, Вишег привредног суда у Републици Српској и судију кантоналног суда у Федерацији Босне и Херцеговине може бити именована особа која ради као судија и има најмање десет година радног искуства као судија или тужилац.

(6) Изузетно од ст. (4) и (5) овог члана, за судију Суда Босне и Херцеговине, окружног суда у Републици Српској, Вишег привредног суда у Републици Српској и судију кантоналног суда у Федерацији Босне и Херцеговине може бити именован судија Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине који на тој позицији ради најмање седам година.

(7) За судију Основног суда Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине може бити именована особа која има најмање пет година радног искуства на правним пословима, након положеног правосудног испита.

(8) За судију основног суда, окружног привредног суда и опћинског суда може бити именована особа која има најмање три године радног искуства на правним пословима, након положеног правосудног испита.

(9) За судију из ст. (7) и (8) овог члана може бити именована и особа која ради као тужилац.

Члан 69.

(Посебни услови за именовање на позицију тужиоца и замјеника главног тужиоца)

(1) За тужиоца и замјеника главног тужиоца Федералног тужилаштва Федерације Босне и Херцеговине и Републичког јавног тужилаштва Републике Српске може бити именован тужилац који има најмање 15 година радног искуства као тужилац или судија.

(2) За тужиоца и замјеника главног тужиоца Тужилаштва Босне и Херцеговине може бити именована особа која ради као тужилац и има најмање десет година радног искуства као тужилац или судија.

(3) За замјеника главног тужиоца Тужилаштва Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, кантоналног тужилаштва у Федерацији Босне и Херцеговине и

окружног јавног тужилаштва у Републици Српској може бити именована особа која ради као тужилац најмање пет година.

(4) За тужиоца Тужилаштва Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, кантоналног тужилаштва у Федерацији Босне и Херцеговине и окружног јавног тужилаштва у Републици Српској може бити именована особа која има најмање три године радног искуства на правним пословима, након положеног правосудног испита.

(5) За тужиоца из става (4) овог члана може бити именована и особа која ради као судија.“

Образложење:

Чланови 68. и 69. у Приједлогу закона садрже исте посебне услове за именовање на позицију судије, односно тужиоца какви су прописани и важећим Законом о ВСТВ-у, што није у складу са препорукама из Аналитичког извјештаја уз Мишљење Европске комисије о захтјеву БиХ за чланство у ЕУ. У наведеном извјештају у релевантном дијелу истиче се да је потребно ревидирати Закон о ВСТВ-у БиХ како би се боље регулисала именовања, односно да је потребно направити разлику између услова за улазак у правосуђе и оних за прелазак на друго радно мјесто и напредовање у каријери. Услови прописани у члановима 68. и 69. Приједлога закона то не чине. Такођер и у годишњим извјештајима Европске комисије за БиХ наглашавана је потреба прописивања строжијих критерија за именовање, што није учињено Приједлогом закона.

Надаље, чланови 68. и 69. Приједлога закона не кореспондирају процедурама именовања које су разрађене у наставку Приједлога закона. Наиме Приједлог закона садржи одредбе о интерном конкурс за именовање судија и тужилаца у судовима и тужилаштвима вишег нивоа. Међутим таква интерна процедура у којој могу учествовати само кандидати који су већ судије или тужиоци у дијелу који се односи на попуњавање позиција на кантоналним и окружним судовима те тужилаштвима највишег нивоа, не кореспондира члановима 68. и 69. Приједлога закона, услјед чега је Приједлог закона остао контрадикторан и готово непроводив.

Дакле, приступ садржан у члановима 68. и 69. Приједлога закона одступа од препорука које су дате у вези са унапрјеђењем поступка именовања, њиме се не успостављају строжији или комплекснији услови за именовање, не разрађује се систем (постепеног) напредовања у каријери, те се не отклањају мањкавости уочене у примјени важећег закона. Стога се предлаже враћање на рјешења која су била садржана у Нацрту закона који је достављен Венецијанској комисији. Та рјешења, која су у складу са препорукама експертских извјештаја, предвиђају успоставу каријерног система у правосуђу БиХ, на начин да прописују да се за судије судова вишег нивоа (кантонални, окружни, врховни, Суд БиХ и Апелациони суд Брчко дистрикта БиХ) могу именовати особе које су већ судије и имају одговарајуће искуство у правосуђу, уз постепено напредовање у оквиру судског система. Предлаже се и прописивање изузетка који би омогућио да се на судове највишег нивоа могу, на ограничен број позиција и под одређеним условима, именовати и правници који нису носиоци правосудне функције, али имају одговарајуће радно искуство након положеног правосудног испита.

У члану 69. Нацрта закона предлажу се аналогни услови за именовање тужилаца у тужилаштвима највишег нивоа, на начин да се у та тужилаштва могу именовати само особе које су већ тужиоци и имају одговарајуће радно искуство у оквиру правосуђа.

Савјет поново истиче да су у члановима 68. и 69. Приједлога закона задржани посебни увјети за именовање судија и тужилаца, какви су прописани и у важећем Закону о ВСТС-у БиХ. Наведено упућује на закључак да, када је ријеч о материји именовања носитеља правосудних функција, а што је примарни предмет Закона о ВСТВ-у БиХ, Приједлог закона не садржи реформски потенцијал, нити одговара на захтјеве који произлазе из релевантних извјештаја Европске комисије, која се односе на БиХ и њен захтјев за чланству у Европској унији.

Наиме, у Аналитичком извјештају уз Мишљење Еуропске комисије о захтјеву БиХ за чланство у ЕУ, у релевантном дијелу се истиче да је Закон о ВСТВ-у БиХ потребно ревидирати како би се боље регулирала именовања, односно да је потребно направити разлику између увјета за улазак у правосудје и оних за прелазак на друго радно мјесто и напредовање у каријери. Увјети прописани у члановима 68. и 69. Приједлога закона, како је већ истакнуто, то не чине, већ се задржавају постојећа рјешења. Такођер, и у годишњим извјешћима Еуропске комисије за БиХ наглашавана је потреба прописивања строжијих критерија за именовање, што није узето у обзир Приједлогом закона.

Осим пропуштања да се кроз регулирање увјета за именовање судца и тужитеља на судове и тужитељства вишег нивоа пропише основ за развој каријерног састава у правосудју у БиХ, предлагачи закона у нормама о поступку именовања задржавају рјешења која не кореспондирају садржају чланака 68. и 69. Приједлога закона.

Приједлог закона тако садржи одредбе о интерном натјечају за именовање судија и тужилаца у судовима и тужилаштвима вишег нивоа. Међутим таква интерна процедура у којој могу учествовати само кандидати који су већ суци или тужитељи, у дијелу који се односи на попуњавање позиција на кантоналним и окружним судовима те тужилаштвима највишег нивоа, не кореспондира основним увјетима за именовање из чл. 68. и 69. Приједлога закона, што је контрадикторност која би овај пропис, уколико се усвоји са предложеном садржином учинила потпуно непроводивим у пракси.

Имајући у виду наведено Савјет закључује да приступ садржан у чланцима 68. и 69. Приједлога закона који је достављен Савјету на мишљење, одступа од ЕУ препорука које су дате у вези са унапријеђењем поступка именовања, њиме се не успостављају строжији или комплекснији услови за именовање, не разрађује се састав (поступног) напредовања у каријери, те се не отклањају мањкавости уочене у примјени важећег закона. С друге стране, рјешења која су била садржана у нацртима закона о којима се изјашњавало Венецијанско повјеренство, и која су суkladна препорукама експертних извјештаја стручњака из земаља ЕУ, предвиђала су успоставу каријерног састава у правосудју БиХ, кроз увјете за именовање и кроз процедуре именовања. Није јасно због чега је Приједлогом закона, који би требао бити донесен у контексту испуњења приоритета из Мишљење Еуропске комисије о захтјеву БиХ за чланство у ЕУ, одступљено од таквих, препоручених норми.

У циљу отклањања уочених мањкавости, Савјет је предложио напријед наведене амандмане.

XVI У складу са амандманима везаним за чланове 68. и 69. Приједлога закона, у наставку се предлажу корекције и осталим везаним одредбама како слиједи:

У члану 88. (Објава интерног конкурса), став (1) мијења се и гласи: „(1) За позиције из члана 68. ст. (7) и (8) и члана 69. став (4) овог закона интерни конкурс се расписује једном у пет година.“

У члану 88. (Објава интерног конкурса), став (2) мијења се и гласи:

„(2) За позиције из члана 68. ст. (1), (3), (4) и (5) и члана 69. ст. (1), (2) и (3) овог закона интерни конкурс се расписује према плану попуњавања позиција којег утврди Савјет.“

У члану 95. (Објављивање јавног конкурса), став (1) мијења се и гласи:

„(1) Савјет једном годишње објављује јавни конкурс за позицију судије суда из члана 68. ст. (7) и (8) овог закона и позицију тужиоца тужилаштва из члана 69. став (4) овог закона.“

У члану 96. (Попуњавање позиција јавним конкурсом), у ставу (1) ријечи: „став (3) и члана 69. став (3)“ мијењају се ријечима „ст. (7) и (8) и члана 69. став (4)“.

У члану 104. (Објава упражњених позиција и позива за пријаву), у ставу (1) ријечи „став (3) и члана 69. став (3)“ мијењају се ријечима „ст. (7) и (8) и члана 69. став (4)“.

У члану 107. (Правила о попуњавању позиција у судовима највишег нивоа), иза става (1) додаје се став (2) који гласи:

„(2) Од укупног броја систематизованих судијских позиција у Врховном суду Федерације Босне и Херцеговине, Врховном суду Републике Српске, Апелационом суду Брчко дистрикта БиХ и Суду Босне и Херцеговине до 10% позиција може се попунити кандидатима који испуњавају услове прописане у члану 68. став (2) овог закона.“

У члану 108. (Попуњавање позиција у судовима највишег нивоа путем јавног конкурса), додаје се нови став (1), који гласи: „(1) Попуњавање позиција кандидатима који нису носиоци правосудне функције и који испуњавају услове прописане у члану 68. став (2) овог закона, Савјет врши на темељу јавног конкурса.“.

Досадашњи ставови (1), (2) и (3) постају ставови (2), (3) и (4).

XVII У односу на чланове 114., 115. и 123. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедеће амандмане:

У члану 114. (Услови за именовање предсједника суда), у ставу (3), ријечи: „пет година“ мијењају се ријечима: „осам година“.

У члану 115. (Услови за именовање главног тужиоца), став (2) мијења се и гласи: „(2) Изузетно, уколико на интерном огласу у оквиру тужилаштва из става (1) овог члана не буде пријављених кандидата или пријављени кандидати не остваре одговарајући резултат или нико од кандидата не добије већину гласова потребну за именовање, за главног тужиоца може бити именован тужилац једног од тужилаштва из става (1) овог члана који испуњава услове из члана 69. ст. (1) и (2) овог закона.“.

У члану 115. у ставу (3), ријечи: „пет година“ мијењају се ријечима: „осам година“.

У члану 115. у ставу (4), ријечи: „пет година“ мијењају се ријечима: „осам година“.

У члану 123. прије тачке, додају се зарез и ријечи: „на највише још један узастопни мандат у истом суду односно тужилаштву“.

Образложење:

Предлагање строжијих услова у погледу година искуства које се траже за именовање на позицију предсједника суда, односно главног тужиоца у складу је са напријед образложеном потребом прописивања строжијих услова за именовање.

Надаље, ограничење у погледу максималног броја узастопних мандата на истој руководећој позицији има за циљ постизање веће флукуације на руководећим функцијама у правосудју, те спречавање праксе вишеструког узастопног понављања мандата предсједника суда, главног тужиоца и замјеника главног тужиоца, чиме се губи смисао прописивања временског ограничења у вршењу руководеће позиције. Предложеним ограничењем били би обухваћени само узастопни мандати.

XVII У односу на члан 148. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедећи амандман:

У члану 148. (Радна способност и стручно знање), у ставу (2), иза ријечи: „Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине,“ додају се ријечи: „Апелационог одјела“.

Образложење:

Изузетак из става (2) у члану 148. односи се само на судове највише инстанце. Стога је потребно прецизирати да се овај став када је ријеч о Суду БиХ, примјењује само на Апелациони одјел.

XIX У односу на члан 173. Приједлога закона, Савјет предлаже следећи амандман:

У члану 173. (Извјештај о имовини и интересима) Приједлога закона, став (1) мијења се и гласи: „(1) Подносиоци извјештаја дужни су достављати Савјету свој почетни и годишњи извјештај о имовини и интересима, укључујући и начин и вријеме стицања и набавну вриједност, о приходима, интересима, обавезама, трошковима и гаранцијама за себе, брачног или ванбрачног партнера и малодобну дјецу, а за друга лица ако с подносиоцем извјештаја живе у заједничком домаћинству (у даљем тексту: извјештај).“

У члану 173. став (2) тачка и) ријечи „50 KM“ мијењању се ријечима „300 KM“.

У члану 173. став (12) бришу се ријечи „а према лицу које је одбило дати податке примјенит ће се члан 183. став (4) овог закона“.

Образложење:

У Мишљењу Савјета од 08-02-1-669-20/2025, од 22.12.2025. године, дата је детаљна аргументација којом се указује на неадекватност рјешења садржаних у ставу (1) члана 173. Приједлога закона, при којој Савјет у потпуности остаје и која је послужила као основ за дефинирање напријед наведеног амандмана у вези са предметном одредбом. Наиме, у члану 173. став (1) Приједлога закона, регулише се обавеза судија, тужилаца и чланова Савјета да подносе извјешће о имовини и интересима, са прописаним садржајем, за себе и одређени круг лица који је проширен на родитеље и дјецу подносиоца извјештаја, без обзира да ли с њим живе у истом домаћинству или не.

С тим у вези истиче се да би овакав приједлог требао бити опрезно и детаљно размотрен, јер његово усвајање може потенцијално угрозити ефективност и ефикасност поступка провјере, те довести у питање усклађеност закона са уставним стандардима заштите људских права.

Савјет подсјећа да Венецијанска комисија у својим мишљењима из 2022. и 2024. године констатује два закључка која су од значаја за успоставу правичног, односно размјерног и ефикасног система подношења и провјере извјештаја. Наиме, Венецијанска комисија констатује да би захтјев да судија или тужилац подноси извјештај и за родитеље и одраслу дјецу која с њим не живе у истом домаћинству могао бити претјеран, те да при успостављању система извјештавања о имовини треба пронаћи равнотежу између ефикасне борбе против корупције и административних оптерећења таквог система за поједине судије и тужиоце, те за тијело надлежно за провјеру тих извјештаја.

С тим у свези Савјет истиче да обухват информација које је дужан доставити подносилац извјештаја у односу на себе и друга лица, представља једно од кључних питања за постизање неопходне равнотеже. Према ставу (2) члана 173. Приједлога закона, тај обухват је доста широк па редовно прикупљање и провјера прописаних података, уколико се односе на подносиоца извјештаја, његовог брачног или ванбрачног партнера те малолетну дјецу, али и све остале чланове његовог домаћинства, неспорно може послужити циљу какав је дефинисан у члану 172. Приједлога закона. Међутим, упитно је шта би за остваривање тог циља значило проширивање обвезе редовног достављања података из става (2) и њихова провјера

сходно чл. 175. и 176. Приједлога закона, у односу на сроднике који с подносиоцем извјештаја не живе у истом домаћинству. Прије свега, логично је да већи број података које треба прикупити и лица која треба провјерити значи и веће оптерећење за капацитете одјела задуженог за провјеру. Ова околност иако није занемарива, сама по себи не би нужно представљала и највећи проблем везан уз предложени приступ ширег круга лица, уколико би такав појачан ангажман наведеног одјела био сврховит. Иако се може чинити да већи обим података за већи круг лица у поступку провјере може допринијети у већој мјери остваривању сврхе усмјерене на јачање интегритета и спрјечавање корупције, Савјет наглашава да би ефекти таквог приступа могли бити управо супротни, јер би у практичном смислу отворили бројне проблеме који се не би могли отклонити оперативним процедурама одјела, те би потенцијално могли обесмислити основне поставке система провјере какав је прописан законом из 2023. године.

У том контексту, наглашава се да је резултат поступања са широким обимом података оних лица која не живе са подносиоцем извјештаја у истом домаћинству (дакле не привређују и не троше заједнички) изнимно упитан, као што су упитни и ефекти евентуалне неправилности у финансијама и имовини тих лица на подносиоца извјештаја. Ради потпуне јасноће и разумијевања аргументације Савјета, наводи се сљедећи примјер. Пунољетно дијете подносиоца извјештаја живи у одвојеном домаћинству, које дијели са својим брачним партнером. Такво би дијете, према члану 173. став (1) Приједлога закона, било у обавези доставити податке о приходима, расходима, имовини, обавезама, поклонима, активностима и сл. само за себе. Нејасно је међутим, како би се ти подаци могли повезати са подацима који се односе на подносиоца извјештаја и чланове његовог домаћинства у смислу утврђивања размјера између финансијских прилива и одлива који су приказани у извјештају. Да ли би се приходи и имовина пунољетног дјетета из одвојеног домаћинства збрајали са подацима подносиоца извјештаја и чланова његовог домаћинства ради утврђивања заједничког (не)размјера, те каква би била логика таквог поступања? Или би се посебно утврђивао размјер у приливима и одливима у оквиру одвојених домаћинстава приказаних у извјештају, при чему остаје потпуно нерегулирано поступање у случају евентуалног неразмјера који је утврђен искључиво у одвојеном домаћинству повезаног лица. Надаље, посебно је питање да ли је уопће могуће утврдити размјер у приливима и одливима дијета које живи у одвојеном домаћинству и у браку, ако то лице доставља податке само за себе, али не и за свог брачног партнера с којим дијели посебно домаћинство и заједнички привређује, стиче имовину, те ствара расходе. Надаље, а како је већ и истакнуто, ако се и утврди неразмјер у финансијским приливима и одливима пунољетног дјетета које живи у свом одвојеном домаћинству (само или са другим члановима домаћинства), какав би био утјецај те неправилности на подносиоца извјештаја и на којем основу би се заснивала претпоставка да такав несразмјер потиче нужно од подносиоца извјештаја и представља његов пропуст. Да ли би се могло основано очекивати да подносилац извјештаја доказује околности које се тичу финансијских неправилности другог лица из одвојеног домаћинства? Изложена питања нису хипотетичке дилеме, већ практична и правна питања која ће, у случају усвајања предложеног рјешења, сасвим сигурно бити покренута у пракси, а која се не могу ријешити оперативним правилима поступања. Одговор на њих би, сасвим извјесно, могао изаћи изван оквира законитог, пропорционалног, ефикасног и сврховитог система пријављивања и провјере имовине. На крају, сврха која се евентуално остварује проширивањем круга лица на предложени начин, није у довољној мјери нити постигнута, оваквим рјешењем, будући да изван домаћаја предложене норме и даље остају други блиски сродници по крви или тазбини нпр. брачни партнер дјетета, унук, брат/сестра, брачни партнер родитеља, али и друга блиска лица.

Имајући у виду наведено одлука о кругу лица обухваћених обавезом извјештавања, не би требала бити донесена без детаљног разматрања описаних потенцијалних ризика за ефикасну и ефективну примјену система пријављивања и провјере имовине и интереса, и уз занемаривање чињенице да круг лица који ће бити обухваћен

извјештајем не може бити посматран одвојено од осталих одредаба у закону које дефинишу: садржај извјештаја, поступање са подацима у смислу њихове провјере и објављивања, условљавање преузимања дужности именованих носилаца правосудних функција позитивним исходом провјере, дисциплинско санкционисање носилаца правосудних функција због пропуста у извјештавању и сл.

С тим у вези, додатно се напомиње, да се евентуална компарација рјешења из Приједлога закона и оних прописаних у Закону о спрјечавању сукоба интереса у институцијама на нивоу БиХ не би требала вршити на начин који ће занемарити све напријед наведене околности. Наиме, Закон о спрјечавању сукоба интереса у институцијама на нивоу БиХ не обавезује подносиоце извјештаја на доставу података о расходима за себе и блиске сроднике, надаље у случају недоступности података који се односе на блиске сроднике, носилац јавне функције на наведене околности доставља овјерену изјаву, али се тиме не иницира поступак додатне провјере или прибављања недостајућих података по службеној дужности, и на крају, а што је и најважније, сам поступак провјере је законом редуциран на провјеру тачности и потпуности података из извјештаја, док неправилности и ефекти провјере нису законом уопће разрађени. У тим околностима неодржива је успоредба специфичног рјешења које се односи на круг лица из Закона о спрјечавању сукоба интереса у институцијама на нивоу БиХ са Приједлогом закона који, као и важећи Закон о ВСТС-у БиХ, успоставља комплекснији и разрађенији систем пријављивања и провјере података о имовини и интересима носилаца правосудних функција и чланова Савјета.

Уз напомену да би била нужна детаљнија анализа и осталих релевантних питања која покреће иницијатива за проширење круга лица обухваћених извјештајем из члана 173. Приједлога закона, попут потенцијално прекомјерне обраде личних података лица која нису носиоци јавних функција, у контексту члана 8. Европске конвенције за заштиту људских права и темељних слобода, Савјет цијени да би се морао понудити аргументиран одговор на напријед наведене озбиљне примједбе, а који је у потпуности изостао. Стога Савјет предлаже измјену става (1) на начин који ће кореспондирати рјешењима која су тренутно у примјени, а која обавезу извјештавања успостављају у односу на брачног и ванбрачног партнера и малољетну дјецу, а за оста лица под условом да живе у истом домаћинству са подносиоцем извјештаја.

У односу на став (2) Савјет предлаже да се износ вриједности поклона за које постоји обавеза пријављивања усклади са износом прописаним у Закону о спрјечавању сукоба интереса у институцијама на нивоу БиХ.

Савјет додатно предлаже брисање правила из става (12), које цијени престојим и непропорционалним, а које прописује да се према лицима на која се односе подаци из ставова (1) и (2) члана 173. Приједлога закона, а која одбију дати те податке подносиоцу извјештаја, примјениле одредбе о прекршајној одговорности.

XX У односу на члан 174. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедећи амандман:

У члану 174. (Транспарентност), у ставу (2) тачка а) мијења се и гласи: „а) малољетна лица која се наводе у извјештају;“.

У члану 174. став (4) се брише. Досадашњи ставови (5) и (6) постају ставови (4) и (5).

У члану 174. додаје се став (6) који гласи: „На образложен захтјев подносиоца извјешћа, шеф Одјела може, образложеном одлуком која се чува уз предметно извјешће, од објављивања изузети одређене податке из чланка 173. ставак (2) тачка а) овог закона, ако оцијени да је то оправдано потребом заштите приватности, обитељског живота или пословних интереса подносиоца извјештаја или осталих лица обухваћених обвезом извјешћивања.“

Образложење:

Измјене у члану 174. предлажу се с циљем начелног усклађивања овог члана са принципима из Закона о заштити личних података у БиХ. Напомиње се да обрада, па тиме и евентуално објављивање личних података мора бити оправдано циљем који је у јавном интересу и мора бити сразмјерено, односно ограничено искључиво на онај обим података који је потребан да се тај циљ оствари. Цијенимо да се јачање интегритета правосуђа, постизање транспарентности и спрјечавање сукоба интереса могу остварити прије свега детаљном контролом извјештаја од стране надлежног органа, а затим и објављивањем оних података из извјештаја који могу бити контролисани и од стране јавности, попут података о имовини, приходима и обавезама. С друге стране цијенимо да би објављивање било каквог података који се односи на малолетно лице, без обзира да ли је такав податак анонимизиран или не, те објављивање података који се односе на пријављене расходе или износ штедње представљало прекомјерно мијешање у права на приватност које је заштићено Европском конвенцијом.

У том контексту, предложеним новим ставом (6), омогућило би се изузимање од објављивања одређених личних података из извјештаја како би се избјегле ситуације у којима би, због специфичних породичних, личних или пословних односа, објављивање тих података могло представљати прекомјерно задирање у право на приватност подносилаца извјештаја и лица обухваћених извјештајем.

XXI У односу на члан 176. став (8) тачка ф) Приједлога закона, Савјет предлаже сљедећи амандман:

У члану 176. (Провођење додатне провјере), у ставу (8) тачка ф) брише се ријеч „могућност“, а ријеч „постојања“ мијења се ријечју „постојање“.

Образложење:

Неправилност која се односи на прикривање информација које указују на сукоб интереса подносиоца извјештаја може се утврдити само у односу на постојећи, а не потенцијални сукоб интереса, због чега је у тачки ф) потребно извршити предложену корекцију.

XXII У односу на члан 177. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедећи амандман:

Члан 177. (Резултат додатне провјере) мијења се и гласи:

Члан 177.
(Резултат додатне провјере)

(1) Поступак додатне провјере окончава се образложеном одлуком о позитивном или негативном исходу провјере Одјела за провођење поступка по извјештајима о проведеној провјери која садржи податке о извјештају који је провјерен, обиму провјере, прикупљеним информацијама из евиденција других правних лица и другим изворима информација који су кориштени током провјере, доступности података за провођење провјере, сарадњи судије, тужиоца односно члана Савјета у поступку провјере и друге податке од важности за исход провјере.

(2) Уколико је додатном провјером извјештаја утврђена једна или више неправилности из члана 176. став (8) овог закона, сматра се да је исход провјере негативан.

(3) Одјел за провођење поступка по извјештајима ће одлуку из става (1) овог члана доставити подносиоцу извјештаја.

(4) Подносилац извјештаја може против одлуке о проведеној провјери са негативним исходом поднијети приговор Савјету у року од осам дана од дана пријема одлуке. По изјављеном приговору, Савјет доставља Одјелу приговор на одговор у року од осам дана од дана запримања приговора. Савјет одлучује о законитости и правилности одлуке, доношењем коначне одлуке по приговору, најкасније у року од 15 дана од дана пријема одговора на приговор.

(5) Одлучујући о приговору из става (4) овог члана Савјет може:

- a) одбацити приговор као неблагоприятан или недопуштен уколико је поднесен по протеку рока из става (4) овог члана, односно од стране особе која није овлаштена за подношење приговора.
- b) одбити приговор као неоснован.
- c) уважити приговор, поништити одлуку из става (4) овог члана и предмет вратити на поновно одлучивање Одјелу за провођење поступка по извјештајима у циљу отклањања недостатака на које је указано одлуком Савјета.

(6) Подносилац извјештаја може, против коначне одлуке Савјета из става 5. овог члана, тужбом покренути управни спор пред Судом Босне и Херцеговине, у року од осам дана од дана доставе одлуке. О тужби одлучује Апелационо одјељење Суда Босне и Херцеговине, у Савјету од троје судија.

(7) Суд Босне и Херцеговине тужбу доставља Савјету на одговор у року од осам дана од дана запримања тужбе. Одговор на тужбу Савјету је дужно доставити у року од осам дана од дана пријема тужбе.

(8) У управном спору из става 6. овог члана, Суд Босне и Херцеговине преиспитује законитостведеног поступка провјере и законитост одлуке по приговору, те одлучује по хитном поступку, а најкасније у року од осам дана од дана достављања одговора на тужбу.

(9) Уколико тужбу не одбаци, Суд Босне и Херцеговине може у управном спору из овог члана:

- a) тужбу одбити као неосновану;
- b) тужбу уважити, поништити Одлуку и предмет вратити на поновно одлучивање.

(10) Одлука Суда Босне и Херцеговине не може се оспоравати ванредним правним лијековима из Закона о управним споровима Босне и Херцеговине.

(11) О исходу додатне провјере која је проведена на основу критерија ризика из члана 176. став (1) тач. е) и ф) овог Закона Одјел за провођење поступка по извјештајима обавјештава Савјет, односно Судски одјел или Тужилачки одјел. У случају негативног исхода додатне провјере који је утврђен правоснажном одлуком, те у случају недостављања извјештаја у прописаним роковима, поништава се одлука о именовању судије или тужиоца, председника суда, главног тужиоца и замјеника главног тужиоца, односно поништава се избор члана Савјета, те председника и потпредседника Савјета, осим у случају из члана 23. став (7) и члана 37. став (3).

(12) Против одлуке о поништењу из става (11) овог члана не може се водити судски спор.

(13) Одјел за провођење поступка по извјештајима из члана 179. овог закона ће информацију оведеној провјери, с подацима из извјештаја и подацима до којих је дошао у поступку контроле, без обзира на исход провјере, прослиједити Канцеларији дисциплинског тужиоца, као и другом надлежном органу када је то потребно ради провођења мјера из надлежности тог органа.

(14) Извјештај о имовини и интересима не може бити предметом поновљене додатне провјере ако претходна додатна провјера тог извјештаја није утврдила неправилности, осим ако су постале доступне информације које претходно нису разматране, укључујући нове врсте или изворе информација, или ако се судском одлуком утврди да су информације кориштене у претходној додатној провјери неточне. Поновљеном провјером ће се обухватити само они аспекти на које се односе нове информације.

У сврху међусобног усклађивања повезаних одредаба, у вези са овим амандманом предлажу се и сљедеће измјене у Приједлогу закона:

У члану 77. Приједлога закона у ставу (1) тачка а) ријечи „Кад заприми негативан извјештај оведеној провјери у складу са чл. 176. и 177. став (2) овог закона“, мијењају се ријечима „Кад заприми правоснажну одлуку о негативном извјештају оведеној провјери у складу са чл. 176. и 177. став (11) овог закона“.

У члану 77. те у осталим одредбама приједлога закона реферисање на информацију о негативном извјештају мијења се реферирањем на одлуку о негативном исходу провјере.

Образложење:

Савјет констатује да у члану 177. Приједлога закона нису садржане одредбе о могућности кориштења ефективног правног лијека у случају негативног резултата провјере извјештаја о имовини и интересима, чиме се у цијелости доводи у питање проводивост Закона, нарочито имајући у виду рецентну судску праксу Суда Босне и Херцеговине. С тим у вези Савјет предлаже да се у Приједлог закона додају одредбе о приговору на акт којим се утврђује негативан исход провјере, те одредбе о управном спору против таквог акта.

Оваквим приједлогом осигурава се да права незадовољних странака у поступку провјере буду заштићена у складу са најбољим европским праксама, тј. са правном стечевином Европске уније и праксом Европског суда за људска права. На овај начин омогућава се тростепеност у одлучивању, све у складу са стандардима класичних управних поступака, што ово и јесте, јер у првостепеном поступку се о индивидуалном праву и обавезама одлучује од административног тијела државног апарата, односно службе.

Дакле, према предложеном рјешењу у првостепеном поступку се одлучује о правима и обавезама именованог кандидата, против такве одлуке осигурава се право на правни лијек о којем се одлучује коначном одлуком против које се опет може покренути управни спор и на тај начин осигурати судска заштита.

Додатно истичемо да се приједлогом ни на који начин не утиче на независност и самосталност одјела надлежног за провођење поступка по извјештајима о имовини и интересима, јер се прописује надлежност Савјета да одлучује искључиво по изјављеним приговорима.

Све супротно, директно угрожава и стандарде заштите људских права, али и извршење пресуде Суда БиХ која је правоснажна. Наглашавамо да је циљ одредаба о јачању интегритета правосудног система, управо усклађивање са најбољим праксама, а томе се засигурно не доприноси концентрисањем полуга моћи одлучивања у инокосно тијело административне службе, без могућности преиспитивања правилности и законитости те одлуке од управо надређених инокосном органу који проводи поступак провјере.

Надаље овим амандманом се став (11) у члану 177. усклађује са амандманом предложеним у односу на члан 23. Приједлога закона, тако што се на крају става (11) додају ријечи „осим у случају из чланка 23. ставак (7) овог закона“, будући да се у тим случајевима доноси одлука о престанку мандата, а не о поништењу избора на функције у Савјету.

У односу на ставове (5) и (6) у члану 177. Приједлога закона, Савјет наглашава да остаје при приједлогу да се исти бришу уз аргументацију образложену у Приједлогу амандмана Савјета на Приједлог закона о Високом судском и тужилачком савјету Босне и Херцеговине, из априла 2025. године број 08-02-1-669-8/2025, који су достављени и заступницима и делегатима у Парламентарној скупштини БиХ. Наиме, чланом 177. се не би требала прописивати правила везана уз дисциплински поступак, који је регулисан у посебном дијелу закона. Додатно став (5) члана 177. који је садржан у Приједлогу закона на нејасан и неразбраћен начин прописује правила доказивања у дисциплинском поступку у вези са дисциплинским прекршајем који се односи на кршење одредаба закона о подношењу извјештаја о имовини и интересима. При томе закон у осталим одредбама не садржи општа правила доказивања у дисциплинском поступку у односу на која се прави изузетак, будући да је предвиђено да ће се дисциплински поступак опћенито уредити подзаконским актом. Такођер наглашава се да је у члану 176. став (8) као неправилност која се може утврдити у поступку додатне провјере извјештаја прописан несразмјер између података финансијског прилива И финансијског одлива, којег подносилац извјештаја не може објаснити. Из наведене одредбе јасно произлази да је у односу на ову околност – постојање несразмјера – подносиоцу извјештаја пружена могућност, али и дана обавеза да докаже односно објасни супротно.

XXIII У односу на члан 183. ставови (3) и (4) Приједлога закона, Савјет предлаже сљедећи амандман:

У чланку 183. (Прекршаји у вези са извјештајима о имовни и интересима) у ставку (3) иза ријечи „*казнит ће се*“ додају се ријечи „*за прекршај*“.

У чланку 183. у ставку (4) иза ријечи „*казнит ће се*“ додају се ријечи „*за прекршај*“.

Образложење:

Амандман се предлаже као техничка корекција текста.

XXIV односу на члан 184. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедећи амандман:

У члану 184. (Уред дисциплинског тужиоца) бришу се ставови (4), (5) и (6). Ставови (7) и (8) постају ставови (4) и (5).

Образложење:

Ставови (4), (5) и (6) у члану 184. Приједлога закона су непотребни, нејасни и неусуглашени са ширим законским оквиром. Савјет подсјећа да су у релевантним одредбама Приједлога закона већ предложена правила која осигуравају сарадњу свих органа у БиХ са Канцеларијом дисциплинског тужиоца (у даљем тексту: КДТ) у провођењу надлежности везаних уз истраживање свих законом прописаних

дисциплинских прекршаја. Из формулација предложених одредаба нејасно зашто би се у фази дисциплинске истраге посебно прописивао одређени ниво сарадње са побројаним институцијама у односу на само један дисциплински прекршај везан уз доставу извјештаја о имовини и интересима.

Додатно нејасно је у ком контексту и с којом сврхом би органи из става (6) били дужни поступати према КДТ-у на начин да га извјештавају о мјерама које подузимају, посебно у односу на лица за која КДТ нема никакву надлежност. Савјет, наиме не налази рационално оправдање за прописивање обвезе нпр. тужилаштва да КДТ-у доставља информацију о „кривичним дјелима било које особе“, нити може са довољним нивоом сигурности извести закључак о значењу овакве формулације, нити о њеној сврси, будући да КДТ нема никакву надлежност у односу на лица обухваћена извјештајем која нису носиоци правосудних функција. Исто се може констатирати и за преостали садржај става (6) у члану 184. Приједлога закона.

XXV У односу на члан 193. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедећи амандман:

У члану 193. (Одговорност за дисциплински прекршај) у ставу (1) иза ријечи: „главне тужиоце и њихове замјенике,“ додају се ријечи: „као и сви чланови Савјета из реда судија и тужилаца“.

У члану 193. иза става (1) додаје се став (2), који гласи: „(2) Службена дужност у смислу члана 194. став (1) тачка (и) и члана 195. став (1) тачка (и) овог закона подразумијева и дужност члана Савјета.“.

Ставови (2) и (3) постају ставови (3) и (4).

Образложење:

Како је већ истакнуто, у оквиру образложења амандмана предложеног у односу на члан 25. Приједлога закона, чланови Савјета из реда судија и тужилаца, по природи свог статуса, одговарају и за дисциплинске прекршаје прописане у члановима 194. и 195. Приједлога закона. Како није могуће у свакој ситуацији разграничити својство судије, односно тужиоца од својства члана Савјета, потребно је јасно прописати да уколико се радња која представља повреду дужности члана Савјета може подвести и под дисциплински прекршај, примат треба имати дисциплинска одговорност носиоца правосудне функције.

XXVI У односу на члан 198. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедећи амандман:

У члану 198. (Принципи за одређивање мјера) бришу се ставови (2) и (3).

Образложење:

Савјет поново констатује да је члан 198. Приједлога закона, допуњен новим одредбама чији је садржај изнимно значајан, а које нису биле претходно предметом детаљнијег разматрања и изјашњавања од стране Венецијанске комисије.

Надаље, Савјет понавља озбиљне резерве спрам става (2) у члану 198. Приједлога закона, који по свом садржају у потпуности одступа од принципа за изрицање дисциплинских мјера који су садржани у ставу (1) истог члана.

Наиме, предметном одредбом изричито би се законом прописала примјена дисциплинске мјере која се изриче за дисциплински прекршај везан за извјештавање о имовини и интересима уколико би у конкретном предмету била утврђена неправилност која је проузроковала несразмјер између финансијског прилива и финансијског одлива у извјештају о имовини и интересима у одређеним минималним износима почевши од 5.000 БАМ или више, или неправилност која се односи на прикривање неспојивих активности.

Како смо већ истакли у мишљењу 08-02-1-669-20/2025, цијенимо да је овакав приступ вишеструко споран. Прије свега из садржаја предложених одредаба јасно произлази да

се њима не прописују правила која се могу подвести под начела за одређивање дисциплинских мјера, већ се законски прописују посљедице које наступају уколико се у дисциплинском поступку утврде околности везане за постојање пропуста у извјештавању, који је проузрочио неразмјер одређеног износа, или је утврђена неправилност прикривања неспојиве активности.

Тиме се директно подрива примјена начела пропорционалности у одређивању дисциплинских мјера, а које је посебно важно са аспекта поштивања права на приватан живот из члана 8. Европске конвенције за заштиту људских права и темељних слобода. Наиме, познато је да члан 8. Конвенције, према пракси Европског суда за људска права, може бити примјењив у споровима везаним уз запослење, имајући у виду да професионални живот није сам по себи искључен из обухвата појма приватног живота којег штити члан 8. Конвенције. Ово је посебно примјењиво у случају потенцијалног разрешења с дужности које може, због озбиљности посљедица на приватни живот, представљати мијешање у право из члана 8. Конвенције. Стога је омогућавање примјене начела пропорционалности, не само кроз изрицање мјере у конкретном случају, већ и код регулирања одговарајућег распона мјера, у смислу више различитих врста мјера које се могу примијенити, а које би омогућиле комисијама да балансирају супротстављене јавне и појединачне интересе у свјетлу сваког конкретног предмета јако важно за квалитету закона, и исправност његове будуће примјене у смислу поштивања Уставом гарантованих права. У том контексту, а на темељу ставова Европског суда за људска права (видјети нпр. Волков против Украјине, тач 182. и 183.), цијенимо да предложене одредбе које не прописују могућност за било какво одлучивање од стране стеговног повјеренства о мјери која би била примјерена конкретној ситуацији, могу бити јако ризичне за опстојност закона, те се предлаже да се од њих одступи. Додатно указујемо да формулација става (2) у члану 198. садржи ноторну нелогичност, будући да се најсторжија дисциплинска мјера – мјера разрешења, прописује као минимална мјера.

XXVII У односу на члан 205. Приједлога закона, Савјет предлаже сљедеће амандмане:

У члану 205. (Одлука о неподношењу захтјева за покретање дисциплинског поступка) у ставу (1) додаје се тачка д), која гласи: „д) у другим случајевима прописаним Правилником о дисциплинској одговорности.“.

У члану 205. у ставу (2) ријечи: „Образложена одлука“ мијењају се ријечима: „Обавијест која садржи разлоге за одлуку“.

У члану 205. у ставу (3) број: „30“ мијења се бројем: „90“.

У члану 205. у ставу (4) ријечи: „Коначна одлука“ мијењају се ријечима: „Обавијест о коначној одлуци“.

Образложење:

Допуном у члану 205. став (1) било би омогућено да се подзаконским актом Савјета додатно предвиде ситуације, које пракса може учинити релевантним, а које представљају разлоге за неподношење захтјева за покретање дисциплинског поступка (попут нпр. незнатности повреде службене дужности и сл). Овим би се отклониле и примједбе из Мишљења Венецијанске комисије која указује да само озбиљније повреде службене дужности могу довести до дисциплинске одговорности, док би незнатне погрешке и пропусти требали бити изостављени из система дисциплинског санкционисања.

Надаје предложене измјене у ставу (2) истог члана нужне су како би се очувало начело повјерљивости дисциплинске истраге, које би било у потпуности дерогирано у случају да се комплетна одлука о непокретању дисциплинског поступка достави подносиоцу притужбе. Овом интервенцијом не утјече се на право подносиоца притужбе да

поднесе приговор, будући да ће му бити доступна информација о разлозима доношења одлуке о непокретању дисциплинског поступка. У ставу (3) предлаже се продужење рока за доношење одлуке по приговору са 30 на 90 дана, што је реалан оквир за благовремено поступање.

XXVIII У односу на прелазне одредбе садржане у Приједлогу закона Савјет предлаже следеће амандмане:

У члану 233. (Прелазни период) у став (1) мијења се и гласи:

„(1) Чланови Савјета који се затекну на тој позицији на дан почетка примјене овог закона, настављају обављати функцију члана Савјета у периоду од 12 мјесеци од дана почетка примјене овог закона (у даљем тексту: прелазни период).“.

У члану 233. брише се став (2), а ставови (3), (4), (5) и (6) постају ставови (2), (3), (4) и (5).

У члану 233. у ставу (4) који постаје став (3) ријечи “од ступања на снагу” мијењају се ријечима “од почетка примјене”.

У члану 234. (Избор новог сазива Савјета) у ставу (6) ријечи: „Ограничења прописана у члану 6. овог закона примјењују се“ мијењају се ријечима: „Ограничења прописана у члану 6. ст. (1), (2) тачка е), (3), (4) и (5) тачка д) овог закона не примјењују се“.

У члану 234. став (7) се брише. Ставови (8), (9), (10) и (11) постају ставови (7), (8), (9) и (10).

У члану 235. (Континуитет мандата на руководећим позицијама) став (3) мијења се и гласи: „(3) Приликом примјене одредаба овог закона о максималном броју или трајању мандата на руководећим позицијама у Савјету и правосуђу у обзир се не узимају претходни мандати на које су лица именована у складу са Законом о Високом судском и тужилачком Савјету Босне и Херцеговине („Службени гласник БиХ, бр. 25/04, 93/05, 15/08, 48/07, 63/23, 9/24 и 50/24).“

У члановима 238. ст (2), (5) и (6) и 240. ст (2), (3) и (4) ријечи “од ступања на снагу” мијењају се ријечима “од почетка примјене”.

Члан 236. (Континуитет ангажмана стручњака за вањско праћење) се брише.

Иза члана 241. додаје се члан 242. (Провођење започетих поступака по извјештајима о имовни и интересима), који гласи:

„Члан 242.

(Провођење започетих поступака по извјештајима о имовни и интересима)

(1) Поступци подношења и провјере извјештаја о имовини и интересима који су покренути до дана ступања на снагу овог закона провести ће се у складу са прописима који су били на снази у тренутку њиховог започињања.

(2) Додатна провјера извјештаја о имовини и извјештајима судија и тужилаца који су први пут именовани или су напредовали у прелазном периоду вршит ће се по одредбама овог закона.“

Чланови 242. и 243. постају чланови 243. и 244.

У члану 243. (Ступање на снагу) ријечи “шест мјесеци” мијењању се ријечима “године дана”.

Образложење:

Савјет констатује да је чланом 233. став (1) скраћено трајање прелазног периода са 12 на шест мјесеци. С тим у вези, као орган задужен за осигурање значајног броја предуслова који ће осигурати да се примјена будућег закона одвија неометано, те темељем искуства с примјеном измјена и допуна Закона о ВСТС-у БиХ из 2023. године, Савјет истиче снажну резерву спрам оваквог рјешења. Цијенимо очигледним да се у року од шест мјесеци не могу провести:

- 1 - припремне радње за провођење избора новог сазива Савјета, што укључује доношење потребних проведбених аката, али и припрему гласачког материјала укључујући и набавку и штампање гласачких листића,
- 2 - процедура избора нових чланова Савјета, која подразумијева објављивање позива за избор нових чланова Савјета, са јасно прописаним роковима за пријављивање кандидата, за објаву кандидацијских листи, за заказивање избора, за констатовање резултата избора, за поступање по приговорима,
- 3 - процедура подношења и провјере извјештаја о имовини и интересима новоизабраних чланова Савјета.

За овакав закључак довољно је сабрати све рокове из члана 234. Приједлога закона (које и Венецијанска комисија у мишљењу из 2025. године оцијенила амбициозним), затим рокове прописане у одредбама које уређују поступак избора чланова Савјета, али и рокове за доношење свих осталих подзаконских аката који су неопходни за примјену новог закона.

Наиме, у току прелазног периода Савјет ће бити задужен за припрему цијелог низа комплексних акта попут: Правилника о именовањима из члана 74. Приједлога закона, затим Правилника о стеговној одговорности носилаца правосудних функција, као и подзаконских аката из области оцјењивања судца и тужитеља из чланка 155. Приједлога закона, те новог Пословника Савјета. Уз наведено бит ће потребно извршити и усклађивање свих осталих интерних аката, те донијети план попуњавања позиција у правосудју по одредбама новог закона.

Додатно, сазив Савјета који буде у мандату у тренутку ступања на снагу новог закона имат ће комплексан задатак планирања и реализације поступка именовања судија и тужилаца на начин да се транзиција са старог система именовања на нови одвија уз што мање пролонгирање попуњавања упражњених позиција у судовима и тужилаштвима.

Имајући у виду наведено, скраћивање трајања прелазног периода, уз скраћивање рока за почетак примјене новог закона, који према члану 243. Приједлога закона такођер траје шест мјесеци, чини се крајње нерационалним и практично неостваривим рјешењем, које може озбиљно угрозити проведбу закона, чему смо недавно свједочили услјед неадекватног планирања прелазних рјешења у Закону о измјенама и допунама Закона о ВСТС-у из 2023. године.

Савјет посебно скреће пажњу на неусуглашеност рјешења којима се прописују рокови за доношење појединих подзаконских аката у прелазним одредбама, а који се не везују за почетак примјене закона, него за његово ступање на снагу, те наглашава нужност досљедног прописивања обавеза и рачунања рокова с обзиром на исту релевантну околност, у конкретном случају у односу на почетак примјене закона.

Надаље, Савјет подсећа на већ заузети став у свези са ставом (2) у члану 233. Приједлога закона, те поново наглашава да се у току прелазног периода састав Савјета не треба мијењати, ради што ефикаснијег дјеловања. Стога се предлаже да се у члану 233. у ставу (1) пропише да ће чланови Савјета који буду на тој дужности у вријеме ступања на снагу закона, наставити да обављају функцију у раздобљу од 12 мјесеци, без изузетка, а да се став (2) брише.

Такођер, из свих напријед наведених разлога, Савјет позива на преиспитивање рока за почетак примјене закона, из чланка 243. Приједлога закона, у смислу његовог продужавања на 12 мјесеци.

У односу на сметњу за чланство у Савјету, која се односи на забрану узастопних мандата, истиче се да се не би требала примјењивати на чланове Савјета који буду на тој позицији на дан ступања на снагу новог закона, будући да су на претходни мандат изабрани по одредбама ранијег закона и да услијед ступања на снагу новог Закона о ВСТС-у већина чланова Савјета губи стечено право на пуни четворогодишњи мандат. На ово указује и Венецијанска комисија која чињеницу да се већем броју чланова Савјета који се затекну на тој функцији у вријеме усвајања новог закона скраћују започети мандати на које су претходно именовани, оправдава управо могућношћу да поново аплицирају за избор у Савјет.

Аналогно наведеном, одредбе новог Закона о ВСТС-у о максималном броју мандата чланова Савјета, те максималном броју или трајању мандата на руководним позицијама у судовима и тужилаштвима те руководећим државно службеничким позицијама у Савјету (Секретаријат и Канцеларија дисциплинског тужиоца), не би се требале примјењивати тако да се у обзир узимају и „стари“ мандати на које су лица изабрана или именована у складу са претходно важећим Законом о ВСТС-у БиХ.

XXIX Савјет поздравља закључак Представничког дома Парламентарне скупштине БиХ према којем ће се у поступку јавних консултација у вези са Приједлогом закона прибавити и мишљење Венецијанске комисије.

XXX Имајући у виду све напријед наведене разлоге Савјет понавља резерву према Приједлогу закона и усваја негативно мишљење на садржај Приједлога закона, који би у случају усвајања у овој форми могао угрозити ефикасност, функционалност и опстојност правосудног система, подривајући основе правосудног система као једног од три стуба правне државе.

Број: 08-02-1-295-1/2026

Датум: 16.01.2026. године

Доставити:

- Уставноправна комисија Представничког дома Парламентарне скупштине БиХ;
- а/а.

